

ikke sølte mig i Stand til at stemme for noget Budget over for et saadant Ministerium. Det var aldeles umuligt at forene det med min Pligt paa det Sted, jeg staar, at give en saadan Regjering en Pengebevilling. Det skulde være for at undgaa Konflikter, siger man; nei, skulde man vige tilbage af Frygt for Forsøg paa Grundlovsbrud, saa siger jeg, var vor Frihed overordentlig lidt værd, og hvis vor Grundlov ikke indeholdt de fornødne kraftige Midler derimod, saa var Grundloven kun Juriferi og lavet paa en saadan Maade, at den ikke værned om Folkefriheden, og da var den i mine Dine ikke den Kjærlighed værd, som man dog ellers tror at skulle yde den. Da var det en Selvfølge, at der maatte gives ganske andre Midler til at værne om den Hensigt, som Frihedens Giver dog havde med at give os Grundloven i sin Tid. Det er en Selvfølge, at skulde man komme ind paa disse Umulighedens Omraade, saa kunde der ikke være Tale om, at jeg kunde stemme for nogen Bevilling; men saaledes foreligger Sagen ikke, den foreligger paa en anden Maade mellem den høitagtede Regjering og os. Vi have ikke ifjor, da vi foreslogte Finantslovens Negtelse, villet stille Sagen saaledes paa Spidsen, at vi vilde drive den høitagtede Regjering bort ved at tage de nødvendige Penge fra den; thi der forelaa dog Bevillinger for omtrent 3 Maanedere derefter, og der var da Tid til at forvisse sig om, hvad Befolkningen vilde sige til den hele Stilling — og lige saa lidt satte vi, som det blev sagt, Sagen paa Spidsen i Efteraaret ved da at negte Finantsloven og

saaledes fremkalde en Opløsning, en Folkets Tilkjendegivelse af, hvorvidt det billigede det Fler-tals Stilling, som det havde valgt den 20de September. Det er derfor for saa vidt i fuld-stændig Konsekvens med det Andet, hvad vi her gjøre, at vi nemlig endnu ikke have drejet det dertil, at vi i det sidste Dieblit toge Pengene bort fra Ministeriet, men have udstyret det, man kalde det nu tarveligt, om man vil, med Midler til indtil videre at vedblive at lede Regjeringen. Det Dieblit kan komme, da vi maa unnlade dette, jeg vil ikke sige Noget derimod, jeg veed ikke, hvorledes Konflitten kan udvikle sig; men jeg siger, at Enhver, der forstaar vor Stilling ret ifjor Joraar og Efteraar, vil kunne se, at det, vi have gjort, er, at vi have benyttet os af de kon-stitutionelle Midler, men ingenlunde, at vi have benyttet de yderste Midler, og det er under samme Synsvinkel, det skal ses, naar vi sige, at det, vi her yde, er, hvad der kan bydes under en Vaar-bensstilstand. Hvis man ikke agter derpaa, for-beholde vi os vor Stilling.

Formanden: Jeg skal her tillade mig at foreslaa Afslutning. Der er kun indtegnet een Løser, nemlig det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg).

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev Formandens Forslag om Afslutning vedtaget med 45 Stemmer mod 19.

Man gik derefter til Afstemning.

1) Forslag under Nr. 7 til § 10:
(Lilskud af Reservefonden). Udvalget:

I. 2. Summen 2,000,000 Rbd. nedsættes med 1,000,000 Rbd.

vedtoges uden Afstemning.

2) Forslag under Nr. 51 til § 27:
(Redaktion). (Bilag Nr. 36). Finantsministeren, tiltraadt af Udvalget:
Paragrafen affattes saaledes:

„Derfor følgende Lovforslag, nemlig:

1. Forslag til Lov om Gjennemførelsen af det ved Lov af 23de Mai 1873 fastsatte Myntsystem for Stempelafgiftens Vedkommende;
2. — — om Betalingen for de til Skiftevæsenet hørende Forretninger m. m.;
3. — — om Løds- og Skibsafgifterne;
4. — — om Betalingen for Benyttelse af Posten;
5. — — om Eftergivelse af det Kolonialkassen for St. Thomas og St. Jan paa-høilende Bidrag til de almindelige Statsforsødenheder for Finantsaarene 1873—74 og 1874—75;
6. — — om Vederlag for Kontorudgifter til Amtmandsembederne;
7. — — om Vederlag for Kontorudgifter til Embederne som Borgmester og Auktions-direktør i Helsingør og i Aalborg;
8. — — indeholdende Tilleg til § 2 i Loven af 26de Marts 1852 angaaende Red-ningvæsenet paa de danske Ryster;